

Forretning, som ogsaa gaar godt og giver et Overskud, men som arbejder med fremmed Kapital og ikke mindst med en Kapital, som skriver sig fra Udlandet og paa Grundlag af en meget stor udenlandsk Kredit i det hele taget. Hvis vi ikke kunne opretholde den Kredit, komme vi i Pengeforlegenhed; og det er det, vi ere nu. Vi maa tage Reb i Sejlene, enten formindske vor Import eller forøge vor Eksport eller allerhelst begge Dele, hvis det var muligt; vi maa forbedre vor Betalingsbalance overfor Udlandet for at komme ud af de Vanskeligheder, hvori vi ere for nærværende Tid. Jeg skal her henlede Opmærksomheden paa, at det Tegn, man betragter som ret sikkert i Henseende til Bedømmelsen af Betalingsbalancen, ere Valutakursernes Højde. Naar Personer i et Land skyldte Penge i et andet og andre Personer have Penge til gode der, ordner det sig paa den Maade, at disse Krav og Modkrav mødes omkring i Bankerne, og der finder en Udligning Sted. Men naar man kun skylder Penge til Udlandet og ikke har noget til gode i det, maa man skaffe Penge og eventuelt sende Guld til Udlandet, og det er det Tilfælde, vi have været i, da man havde Fordringer paa os, uden at vi havde noget til gode. Paa denne Maade er det et ikke ringe Antal Millioner, som ere vandrede ud i Guldmetal, den beklagelige og sidste Resource, naar man skal afgøre sin Gæld. Vi have netop derfor faaet en meget høj Diskonto; for at værne om Guldbeholdningen i Landet er Diskontoen gaaet meget højt op. Til Sammenligning kan anføres, at i 1895 havde vi 3 og $3\frac{1}{2}$ pCt., i 1901 4 og $4\frac{1}{2}$ pCt. som laveste og højeste Diskonto for Nationalbanken, og vi ere nu med stadig, regelmæssig Stigning fra 1901 komne op til $6\frac{1}{2}$ og 7 pCt. som laveste og højeste Diskonto for Nationalbanken. Alligevel synes vore Valutakurser ikke i nogen væsentlig Grad at ville gaa ned, og jeg tror ikke, at dette vil blive bedre, og at vi ville faa bedre Forhold, forinden der er bragt et bedre Forhold til Veje mellem vor Gæld til Udlandet og Udlandets Gæld til os. Og det sker ikke, saalænge vor Import fra Udlandet i Værdi saa væsentlig overstiger, hvad vi ere i Stand til at eksportere til Udlandet. En mindre Import, som jeg saaledes anser for meget nødvendig, vil naturligvis føre til en mindre Nedgang i Toldindtægterne, og da de høje Konjunkturers Periode, ogsaa efter den højtærede Finansministers Mening, er gaaet til Ende for denne Gang, og det jo ikke netop

er dette at tjene mange Penge eller tjene store Formuer, som i Danmark i dette Øjeblik er Regelen, er der en ikke ringe Sandsynlighed for, at vore Indtægter i det kommende Finansaar saavel for de indirekte Afgifters Vedkommende som ogsaa for vor Indkomst- og Formueskats Vedkommende ville kunne komme til at vise en ikke ringe Nedgang. Derfor maa jeg finde det i høj Grad rigtigt, at den højtærede Minister i Dag ikke har stillet os noget gunstigere Horoskop end det, han har stillet. Jeg anser det for muligt, at Regnskabet for det kommende Finansaar, naar det en Gang kommer til at foreligge, vil kunne vise lavere Indtægtstal end dem, vi nu her se for os, men saa vil Skuffelsen jo være noget mindre, naar vi i Forvejen have været beredte derpaa.

Naar vi nu saaledes befinde os i en vanskelig Periode, og naar vi mangle Kapital og maa støtte os til Udlandet, er det min Overbevisning, at vi maa være overordentlig forsigtige, for ikke at støde det Udland for Hovedet, som vi ikke kunne undvære. Og i den Henseende er det min Mening, at den højtærede Finansminister ikke har været tilstrækkelig forsigtig. Vore bedste Venner i Henseende til Penge og vor største Kredit have vi haft i Frankrig, som paa en Maade er Europas og for Resten ogsaa oversøiske Staters Laaneinstitut, det eneste Land, hvis Finanser ere forblevne upaavirkede af den store, endnu varende, Krise i Amerika, og det Land, som har de vældige Midler til Disposition til Udlaan paa Grund af sin særegne finansielle Ordning og den dobbelte Møntfod. Der er det altsaa, at vi ere tyede hen, og der er det, at vi i alt Fald for nærværende Tid ikke kunne faa yderligere Laan og ikke kunne vente nogen Assistance. Og i den Henseende mener jeg, at det ikke var tilstrækkelig overlagt, at den højtærede Minister for 2 Aar siden forelagde os et Lovforslag, der for det første forhøjede Tolden paa Vin paa Flasker og dernæst lagde en Stempelafgift, en Statsaccise paa Vin. Man ved, at Vinen er det Sted, hvor Frankrig er allerømmest, hvad ogsaa viste sig. Denne Told paa Flaskevin, som den højtærede Minister forelagde, var i fiskal Henseende saa lidet betydende, at den meget vel kunde være undgaaet. Og hvad den ny Skat paa Vin ved Hjælp af en Stempelafgift angaar, har den højtærede Minister selv haft en Fornemmelse af, at man kunde optage den ilde fra Frankrigs Side. Faktum er ogsaa, at man har op-